

[Skræppenborg-Nielsen.]

stand til at udarbejde et forslag til finanslov, der 100 pct. vil kunne holde, når det endelige regnskab engang gøres op. Heraf følger, at de titusinder af tal, som det her fremsatte forslag indeholder, på en hel række af finanslovens mange områder bør være opført i budgetforslaget dels under hensyntagen til de regnskabstal, det sidst afsluttede finansår sluttede med, dels under hensyntagen til de regnskabstal, der allerede kendes i det finansår, som for øjeblikket løber, samtidig med at en hel række indtægter og udgifter nødvendigvis kun kan være anslået skønsmæssigt.

Men det er bare ikke helt sikkert, at man altid følger en sådan fremgangsmåde. Nøjagtigt det samme forhold er gældende, og vil vel stadig være gældende, når samtlige landets kommuner om kort tid går i gang med budgetlægningen for det kommende finansår. De, der kender bare lidt, eller måske meget, til budgetlægningen i en kommune, ved, at det, man ofte gør her, er at overbudgettere de kommende udgifter, gøre dem større, end man faktisk regner med de bliver, og at underbudgettere indtægterne, gøre dem mindre, end man faktisk regner med de bliver. Gør man sådan, er det klart, at så vil det endelige regnskab almindeligvis slutte med et pænt overskud ud over det budgetterede. Hertil kommer, at et overskud tilvejebragt på denne måde næsten altid glæder et bystyre, der vel normalt over for vælgerne gerne vil rose sig af, hvor dygtigt det egentlig er, og det samme er vel gældende for en finansminister, hvem han nu end kan være: han vil gerne møde med et pænt regnskab, og det er der heller ikke noget at sige til.

I sin fremsættelsestale siger den højtærede finansminister da også om det senest afsluttede statsregnskab, at dette regnskab set fra et statsfinansielt synspunkt vel nok er det smukkeste statsregnskab, der har været forelagt her i landet igennem mange år, bl. a. fordi dette regnskab slutter med et overskud på ikke mindre end 1 100 mill. kr., og det er jo mange penge. Jeg for mit vedkommende agter imidlertid ikke at deltage i en mulig diskussion om, hvor vidt det er et smukt eller ikke et smukt statsregnskab, der her fremlægges sammen med det nye finanslovsforslag, idet jeg anser en

sådan diskussion for ret formålsløs. Det afgørende er imidlertid, hvad pengene bruges til, hvilke formål de bruges til, og hvorledes de opkræves, og der kan jo ikke være megen tvivl om, at en væsentlig del af overskuddet på de nævnte 1 100 mill. kr. er fremkommet derved, at statens skatteindtægter ved udarbejdelsen af det finanslovsforslag, hvis endelige resultat netop er de 1 100 mill. kr. i overskud, i betydelig grad har været underbudgetterede. Det samme er uden tvivl tilfældet for det forslags vedkommende, vi behandler nu, idet alle jo ved med sikkerhed, at skatteindtægterne på grund af lønstigninger og meget andet vil stige ret væsentlig i det kommende finansår, og jeg tror også ud over de 400 mill. kr., den højtærede finansminister allerede har regnet med.

Dertil kommer, at et overskud på 1 100 mill. kr. jo ikke alene er et spørgsmål om at kræve for meget eller for lidt ind i skatter. Nej, et overskud af en sådan størrelsesorden er andet og mere, og hvad er det så? Det er et led i regeringens hele konjunkturpolitik og må bedømmes herefter, og da konjunkturregulering i en moderne stat vel kan siges at være nødvendig, så vil jeg langt foretrække de finanspolitiske midler til en sådan regulering fremfor de rentepolitiske, når man ser hen til, at Danmark, som allerede nævnt her under debatten, i dag er det europæiske land, der har det højeste renteniveau, et renteniveau, hvis virkninger f. eks. på huslejernes størrelse er kendt nok, idet ikke mindre end 75 pct. af huslejerne simpelt hen er ren rente.

Hertil kommer, at en stimulering af den økonomiske aktivitet eller en bremsning af den jo ikke alene sker over driftsbudgettet, men også over formuebudgettet. Her må det være en af regeringens opgaver gennem disse påvirkningsmuligheder at skabe det bedst mulige klima for beskæftigelse og gode forhold i det hele taget.

Regeringen bør i øvrigt snart gøre op med sig selv, om man ønsker at stimulere investeringsaktiviteten, eller om man ønsker at bremse den. I øjeblikket er forholdet det, at mens nationalbanken bremser aktiviteten, så stimulerer regeringen aktiviteten, bl. a. i form af afskrivningsreglerne og støtteforanstaltninger af mange slags, men uden at regeringen samtidig nøje kontrollerer, om nu disse afskrivninger og støttefor-